

Sygn. akt I CSK 480/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta R.
przy uczestnictwie M. B. S.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w R.
z dnia 5 lutego 2015 r., sygn. akt V Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek zaskarżenia o szczególnym charakterze, mający na celu ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżania orzeczeń niesatysfakcjonujących strony. Interes prywatny skarżącego uwzględniany jest tylko

o tyle, o ile może stać się podłożem interesu ogólnego. Z tych względów ustawodawca uznał, że nie każda skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania, lecz tylko wówczas, gdyż skarżący powoła i uzasadni okoliczności, które przewidziane zostały w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., a nadto Sąd Najwyższy stwierdzi, że konkretna skarga umożliwia spełnienie publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej.

W niniejszej sprawie, skarżąca wskazała, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne wiążące się z potrzebą udzielenia odpowiedzi na dwa pytania: po pierwsze, jaki wpływ na ustalenie dobrej lub złej wiary Skarbu Państwa ma sposób objęcia nieruchomości w posiadanie?, po drugie, czy jest uprawnione twierdzenie, że późniejsze wznowienie postępowania, prowadzonego w trybie art. 34 dekretu o majątkach opuszczonych i poniemieckich i oddalenie wniosku o nabycie prawa własności nieruchomości przez Skarb Państwa przez przemilczenie, determinuje istnienie złej wiary po stronie Skarbu Państwa, gdyż wszedł on w posiadanie nieruchomości w ramach władztwa publicznego, naruszając uprawnienia właściciela?

Stosownie do ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego, istotnym zagadnieniem prawnym jest taki problem jurydyczny, który ma znaczenie dla rozwoju prawa lub stanowi precedens dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04 nie publ.).

Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia, wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Skarżący powinien też wykazać, że ma ono ważne znaczenie dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07 - nie publ. oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 – 16, poz. 243). Ponadto prawidłowo wyartykułowane zagadnienie musi być sformułowane ogólnie w tym sensie, że nie może chodzić w nim o sposób

rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CZ 94/04, nie publ.).

W ocenie Sądu Najwyższego, postawione przez skarżącą pytania, nie spełniają powyższych wymogów konstrukcyjnych dotyczących formułowania istotnego zagadnienia prawnego. Wątpliwości skarżącej nie mają znaczenia dla wyniku niniejszej sprawy, skoro sądy powszechne trafnie wywiodły, że dla zastosowania art. 172 § 1 i 2 k.c. decyduje moment wejścia w posiadanie nieruchomości przez zasiadającego. Gdyby nawet uznać (wbrew ustaleniom faktycznym sądów obu instancji, którymi Sąd Najwyższy pozostaje związany), że wnioskodawca w chwili tej był w złej wierze, to i tak zasiedziałyby nieruchomość z dniem 1 stycznia 1987 r.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aj

I.n